

<i>preek</i>	26 december 2021 (tweede kerstdag)
<i>thema</i>	Maria als voorbeeld
<i>tekst</i>	Lucas 2:19
liturgie:	Liedboek 477:1,4,5 (Komt allen tezamen, jubelend van vreugde)
<i>gesproken votum, groet, amen</i>	DNP Psalm 98 (Zing voor de HEER, om Hem te eren)
<i>gebed</i>	
<i>lezen Lucas 2:15-20</i>	
<i>preek</i>	Liedboek 506 (Wij trekken in een lange stoet op weg naar Betlehem)
<i>gebedspunten (en collecte)</i>	Kees Kraayenoord (God of the moon and stars) https://www.youtube.com/watch?v=QDd3ZXzNTeo
<i>gebed</i>	
<i>geloofsbelijdenis =</i>	Kerkboek 177 (Heer, U bent mijn leven)
<i>zegen, gesproken amen</i>	

Had je er wel bij willen zijn? Had je Jezus wel als baby willen zien? En had je Hem misschien zelfs wel even willen vasthouden?

Let eens op de reactie van de herders. Ze zijn enthousiast! De feiten zijn precies zoals de engel van de Heer had beschreven. Het kind, de beloofde redder, is echt geboren. Ze zien het met eigen ogen. Ze danken God daarvoor.

Misschien had jij er wel bij willen zijn en Jezus als baby willen zien. En misschien had je dan wel met de herders enthousiast willen zijn over God, samen met hen willen belijden dat God goed is voor ons!

Ik had het best wel gewild hoor! Ik had Jezus wel als baby mee willen maken.

Maar Jezus als baby, dat maakt het toch ook wel moeilijk om in Hem te geloven.

De mensen in Betlehem kunnen het ook niet zomaar geloven. Ze horen wel wat de herders vertellen en ze zijn wel verbaasd. Maar verder niks. Wat de herders vertellen, dat vinden ze een wonderlijk verhaal. Maar ze doen er niks mee. Ik denk dat ze het te druk hebben met de lastige situatie waar ze zich in bevinden.

Misschien heb jij dat ook wel. Je kent het verhaal want je hebt het al vaak gehoord: over een jonge vrouw die voor het eerst moeder wordt van een bijzonder kind. Je kunt begrijpen dat de mensen in Betlehem verbaasd waren over wat de herders allemaal vertelden over dat kleine jochie maar er verder niets mee deden. Misschien doe je er zelf ook niks mee, met de geboorte van deze baby; kun je er niks mee. Je hebt al genoeg dingen om je druk over te maken.

Als we Jezus als baby zouden hebben meegemaakt, zouden we het net zo moeilijk hebben gevonden als nu om Hem te aanvaarden als onze Heer en Redder, misschien zelfs nog wel moeilijker.

Hoe is dat voor Maria?

Toen ze hoorde dat zij de moeder van Gods Zoon zou worden, aanvaardde ze dat. Had ze wel vragen maar geen aarzelingen. Stelde ze zich in dienst van God. Was ze direct beschikbaar.

Toen ze wist dat ze werkelijk in verwachting was, was ze blij met Gods plan, was ze daar vol van, sprak ze dat ook uit.

Maar als de baby er eenmaal is, is ze stil. Het lijkt erop dat al haar energie erin gaat zitten om bij te komen van de bevalling en om voor het kind te zorgen. Dat snapt iedereen. De geboorte van een kind is een heftig gebeuren dat veel vraagt van de vader en vooral ook van de moeder. Nu Maria borstvoeding geeft aan de Redder van de wereld en nu ze Hem ook regelmatig moet verschonen, nu kan ze wel wat ondersteuning

gebruiken om te blijven geloven dat dat kleine jochie (dat helemaal van haar verzorging afhankelijk is) haar Heer is. Wat mooi dat een hele groep herders bij hen komt met hun verhaal.

Lucas schrijft over Maria: *Maria bewaarde alle woorden van de herders in haar hart en bleef erover nadenken.*

Zoiets vertelt Lucas vaker over Maria.

Als Jezus twaalf is, raakt Hij vermist. Pas na drie dagen zoeken vinden zijn ouders Hem weer terug. Hij is notabene in de tempel! Ze zijn helemaal opgelucht maar toch ook wel boos. Jezus zegt dan: *Waarom hebben jullie mij gezocht? Ik moet doen wat mijn Vader bepaald heeft. Dat weten jullie toch?* (Luc. 2:49 BGT). Ze snappen Hem niet. Maar wat doet Maria? Alles wat haar zoon gezegd heeft, slaat ze op. Ze snapt het niet maar ze onthoudt het wel en ze laat er voortdurend haar gedachten over gaan.

Waarom schrijft Lucas dat niet over Jozef?

Heel veel bijbeluitleggers vermoeden dat Jozef al gestorven was; ik denk dat ook.

Jozef wordt maar een paar keer genoemd door Lucas:

als Lucas vertelt over Jezus als baby en als twaalfjarige; vaak gaat het dan over Jozef en Maria samen (Luc. 2);

daarna noemt Lucas zijn naam nog maar één keer: als Jezus spreekt in de synagoge van Nazaret; dan zeggen de mensen: *Dat is toch de zoon van Jozef* (Luc. 4).

Verder wordt Jozef nergens genoemd. Als Lucas het heeft over het gezin waarin Jezus is opgegroeid, heeft hij het uitsluitend over de broers en zussen van Jezus en over zijn moeder (Luc. 8). Daar leid ik uit af dat Jozef niet heeft mogen beleven dat Jezus actief aan het werk ging. Ik denk dat hij al gestorven was voordat Jezus 30 jaar oud was; Maria is dan weduwe.

Waarschijnlijk heeft Lucas alleen met Maria kunnen spreken en heeft hij niet van Jozef maar alleen van Maria kunnen horen welke indruk de gebeurtenissen maakten en hoe Maria alles heeft opgeslagen en steeds in zich om heeft laten gaan.

Daarin is ze een voorbeeld voor ons.

Als God de herders als getuigen naar haar toestuurt, luistert ze heel goed naar hen. Wat de herders zeggen neemt ze heel bewust in zich op. Ze laat het voortdurend in zich omgaan. Het *blijft* haar bezighouden. Ze probeert te ontdekken wat God bedoelt. En als ze iets niet snapt, dan haakt ze niet af! maar dan laat ze alles nog eens in zich omgaan! Ze hoopt dat God haar zo wat meer inzicht geeft. Haar hart ligt open voor God.

Ik daag je uit om dit ook zo te doen! Als de hele gang van zaken met Jezus (zijn geboorte, zijn leven, zijn lijden, zijn overwinning) je weinig doet of als je het allemaal maar moeilijk vindt of als je het gevoel hebt dat het niks geholpen heeft, luister dan naar de ooggetuigen! Probeer via de verhalen van de ooggetuigen te ontdekken wat God bedoelt. Kauw er maar eens een tijdje op. Het kan niet in één keer allemaal duidelijk zijn. Daar is het veel te groot voor. Het zal altijd blijven bij flarden van inzicht. Het kan zijn dat je in één keer inzicht hebt in wat God zegt of in wat Hij doet; dat het zo helder is en zo zichtbaar in je leven dat je er God voor kunt danken. Het kan maar zo zijn dat je op een ander moment zou willen afhaken omdat je het helemaal niet meer ziet en het niet meer mee kunt maken. Blijf hopen dat God je wat meer inzicht geeft, meer gevoel voor wat het evangelie inhoudt, ook voor jou. Daar mag je God ook om vragen! Stel je maar open voor God! Wees maar bereid om van God te ontvangen.

Daarin is Maria een voorbeeld voor ons.

Jezus maakt dat duidelijk (Luc. 11:27-28).

Als Jezus volwassen is, spreekt Hij regelmatig een hele mensenmenigte toe. Op een dag roept een vrouw middenin zijn verhaal enthousiast: 'Wat is uw moeder een gelukkig mens! Wat een geluk voor haar dat ze een zoon heeft gekregen als *U!* zo'n geweldige Zoon! dat ze *U* onder haar hart heeft gedragen! dat ze *U* aan de borst heeft gehad!' Jezus

is het daar helemaal mee eens. Zijn moeder is inderdaad een gelukkig mens, omdat ze *zijn* moeder is (de moeder van onze Heer) maar bovendien omdat ze wil horen wat God zegt en omdat ze het in zich opneemt en omdat ze het steeds overdenkt.

Hij is blij met zijn moeder.

Meermalen laat Hij duidelijk merken dat Hij houdt van zijn moeder. Hij is dankbaar dat ze Hem gedragen heeft, dat ze voor Hem gezorgd heeft toen Hij een baby was, dat ze Hem heeft begeleid toen Hij opgroeide. Daarin is ze uniek; geen enkele vrouw heeft dat zo meegemaakt.

Hij is vooral dankbaar dat ze zich toevertrouwde aan God. Daarin kan ze een voorbeeld zijn voor elke vrouw en voor elke man en voor elke jongen en voor elk meisje.

Jezus roept je op om te delen in het geluk van zijn moeder.

In haar leven gebeurt veel wat voor haar een raadsel is. Ze maakt ook heftig verdriet mee, juist als moeder van haar Heer. Ze overdenkt alles wat ze hoort en ziet; ze neemt er de tijd voor. Wat ze niet snapt dat verwerpt ze niet; ze onthoudt het in de hoop dat ze het later zal gaan begrijpen; ze aanvaardt wat God tegen haar zegt; ze gaat vol overgave mee op de weg die God met haar gaat. Dat vind ik zo mooi aan haar!

Laten we haar voorbeeld volgen. Wees gezegend!

Amen!